

τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ Περικλῆς ἐνόησεν ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῆ ἔκτασις ἦτον δυσφρούρητος, καὶ τότε ὑποδόμησε καὶ ἄλλο σκέλος, τὸ Διὰ μέσου ἢ νότιον κληθέν, ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ πέ-
ρατος τοῦ λόφου τῆς Μουνοχίας, καὶ προχωροῦν πα-
ραλλήλως πρὸς τὸ πρῶτον ἢ τὸ βόρειον, τὸ δὲ Φιλ-
ληρικὸν ἐγκατέλιπεν. Καὶ κατετράφησαν μὲν αὐτὰ
κατὰ μέρος ὑπὸ Λυσσάνδρου, ἀνηκοδομήθησαν δὲ ὑπὸ
Κόνωνος, καὶ ὁ Σύλλας τὰ κατέσκαψεν ἐντελῶς, ἡ
δὲ τελευταία ὁδοποιεῖται ὀλίγου διαίτη ἐξηφάνισται καὶ τὰ
ἔσχατα ἴχνη των.

Ἐπὶ Πausανίου ὁ Πειραιεύς εἶχε περιορισθῆ εἰς
μικρὰν κόμην, ὅτε δ' ὁ βασιλεὺς Ὀθων ἀπέβη εἰς
αὐτὸν, συνίστατο αὐτὸς εἰς μίαν μόνην καταρρέουσαν
καλύβην. Ἦδη δὲ περιέχει πολλὰς πάλιν χιλιάδας
κατοίκων, καὶ τὸ μὲν κέντρον αὐτοῦ κατέχουσι μι-
γάδες ἔποικοι, εἰς δὲ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν συνω-
κίσθησαν Χῖοι, καὶ ἐπέκεινα κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν
τοῦ Πειραιικοῦ λόφου Ὑδραῖοι, καὶ ἐτέροθεν περὶ τὸν
Κωφὸν λιμένα πρόκειται νὰ εὕρωσι νέαν πατρίδα οἱ
ἀπόλιδες Θράκες, Β.θυνοὶ, Βούλγαροι. Πολλοὶ δὲ
τὸν κοσμοῦσι καὶ οἰκίαι εὐπρεπεῖς καὶ ἐμπόρια, ἀ-
ναμιξ μετ' ἐρειπίων ἀρχαίων οἰκιῶν, ψηφιδέτων δα-
πέδων, ναῶν, φρεάτων καὶ ὑπονόμων.

Ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς ἀνερχόμενος ἀπήντησεν ὁ Παυ-
σανίας ἐρείπια τοῦ βορείου τείχους ὃ εἶχεν ἀνεγείρει
ὁ Κόνων, καὶ παρ' αὐτὸ τὸν τάφον τοῦ Μαινάνδρου
καὶ τὸ κενотаφεῖον τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ δὲ νέος πε-
ριηγητὴς ἀνέρχεται ἐπὶ ὁδοῦ εὐρείας καὶ ἀνέτου, ἥτις,
ἂν ἐξήλειψε τοὺς τελευταίους λίθους τοὺς μαρτυροῦ-
ντας περὶ τῆς θέσεως τοῦ βορείου σκέλους, διετήρησεν
ὅμως καὶ ἀκριβέστατα αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν. Δεξιῶς
δὲ ἐν τῷ ἐλαιῶνι βλέπει εἰς τινὰ ἀπόστασιν σωρὸν
πανάρχαιον, ὅστις λέγεται τάφος τῆς Ἀμαζόος
Ἰπολίτης. Εἰς τὴν πόλιν δὲ προσελθὼν, ἀπαντᾷ
κατ' ἀρχὰς πρὸς δεξιὰν ἐπιφανέστατον προκύπτοντα
τὸν ὑψηλὸν λόφον τοῦ Μουσειῦ, αὐτῶ κληθέντος,
διότι ὁ Μουσαῖος ἐψάλλε καὶ ἐτάφη ἐπ' αὐτοῦ, ἡδὴ δὲ
καλούμενον λόφον τοῦ Φιλοπάππου, διότι ἐπὶ κορυφῆς
του φέρει ἐπιτάφιον μνημεῖον κατάγλυφον τοῦ Ἀντι-
γόου Φιλοπάππου, ἐγγόνου τοῦ Βασιλέως τῆς Κου-
μαγηνῆς Ἀντιγόου, ὃν ἐξεθρόνισεν ὁ Οὐεσπασιανός.

Μετὰ τὸ Μουσεῖον δὲ παρίσταται ὁ λόφος τοῦ Ἀ-
στεροσκοπεῖου ἢ τῶν Νυμφῶν λεγόμενος δι' ἐπιγραφὴν
λίαν ἀρχαίαν, λελαξευμένην ἐφ' ἑνὸς τῶν βράχων του,
καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρειος Πάγος, σεβάσμιος ἔδρα δι-
καστῶν οἵτινες ἔχρινον θεοὺς, καὶ καθ' ὧν οὐδεὶς ποτε,
οὔτε ἀθωωθεὶς οὔτε καταδικασθεὶς ἐτόλμησε νὰ εἰπῆ
ὅτι ἠδικήθη· ὁ λόφος ἐφ' οὗ τελευταία ἐδικάσθη ἡ μεγί-
στη καὶ ἐπισημοτάτη πασῶν τῶν δικῶν, ἡ τοῦ χριστι-
ανισμοῦ πρὸς τὸν πολυθεϊσμόν, καὶ ἀφ' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι
ἐκθαμβοὶ ἤκουσαν τὴν ἐμπνευσμένην γλῶσσαν τοῦ Ἀ-
ποστόλου ἀγγέλλουσαν τὸν Ἄγνωστον Θεόν. Μετὰ τὸν
Ἄρειον Πάγον τέλος ἔρχεται ἡ νέα πόλις τῶν Ἀθηνῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

*Φιλολογικὴ καὶ Κριτικὴ Ἱστορία τῶν ἀπὸ τῆς
Α'. μέχρι τῆς Η'. ἑκατονταετηρίδος ἀκμασάντων
ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων, καὶ τῶν συγγραμ-
μάτων αὐτῶν, ἐπὶ Κωνσταντίνου Κορτογόνου, κα-
θηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀ-
θωνος καὶ τῆ Ἐκκλησιαστικῇ Ῥιζαρίῳ σχολῇ. Τόμος
πρῶτος, περιέχων τὰς τρεῖς πρώτας ἑκατονταετηρί-
δας. Ἐν Ἀθήναις, τύποις καὶ ἀναλώματι Σ. Κ. Βλα-
στοῦ. Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀρ. 212. 1851. Τι-
μᾶται δρ. 8.*

• Ἐὰν ἡ ἀγία Γραφή ὁμολογῆται τὸ πολυτίμητον
τῆς θείας σοφίας ταμεῖον, τὸ ἀδαμάντινον σκεῦος, ἐν
ᾧ ὡς κειμήλιον περιέχονται τῆς ἀσωμήτου ἡμῶν πί-
στεως τὰ μυστήρια· ἡ β. β. ἢ πάνσεπτος καὶ ἀψευ-
διστάτη, ἐν ἣ, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ παναγίου πνεύματος,
ἐγγράφη αὐτῇ ἡ ἀλήθεια, ὁ ἱερός τοῦ Θεοῦ λόγος, ὁ φω-
τιστικὸς καὶ σοφιστικὸς καὶ σώζων πάντας τοὺς πιστεύοντας·
τῶν θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων τὰ συγγράμματα
μαρτυροῦνται ἡ κλειὸν ὄντα τοῦ ταμεῖου τούτου, ὁ ἀκρι-
βὴς διδάσκαλος καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς κατ' ἐξοχὴν ταύτη-
βίβλου, ὁ ἀσφαλὴς γνώμων καὶ βέβαιος τῶν χριστι-
ανῶν ὁδηγός, εἰς εὐρεσιν καὶ κατανόησιν τῶν ἐν αὐτῇ
ὑψηλῶν καὶ ἀναντιρρήτων ἀληθειῶν... Ἀλλ' ἐν' ἀποβῆ
ἢ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν μελέτη κατὰ τὸ θέον καρ-
ποφόρος, ἀνάγκη νὰ γινώσκωμεν τίνες εἰ καλούμενοι
οὗτοι πατέρες καὶ λοιποὶ Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς,
πότε ἕκαστος αὐτῶν ἤκμασε, ποῖα ἢ θεάρεστος αὐτοῦ
πολιτεία, τίνα τῶν ποιημάτων αὐτῶν τὰ ἀληθῶς γνή-
σια, καὶ τίνα τὰ νόθα καὶ ἀσφισθιζόμενα, τί τὸ ἐν
αὐτοῖς περιεχόμενον καὶ τί ἴδιον ἔχει ἕκαστος αὐτῶν
ἢ διδασκαλία.»

Τοιοιουτρόπως ἐξέφρασεν ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῷ
προομίῳ αὐτοῦ, τοὺς λόγους δι' οὓς ἐπεχείρησε τὴν
σύνταξιν καὶ ἑκδοσιν τῆς προκειμένης ἱστορίας· τὸ
καθ' ἡμᾶς δ' ἐνομίσταμεν, ὅτι κάλλιον ἢ αὐταῖς αὐτοῦ
ταῖς λέξεσι δὲν ἠδυνάμεθα νὰ παραστήσωμε, τὴν τε
πρόθεσιν τῆς βίβλου καὶ τὴν ἀπὸ αὐτῆς προσδοκωμέ-
νην ὠφέλειαν. Ὁ ἀ. γ. τόμος ἐξεδόθη καὶ πρὸ
πέντε ἐτῶν, ὡς συγγραφή αὐτοτελής, πραγματευομέ-
νη τὰ περὶ τῶν πατέρων τῶν τριῶν πρώτων ἑκα-
τονταετηρίδων· ἡδὴ δὲ ὁ φιλόπικρος καθηγητὴς, ἀπο-
φασίσας νὰ παρατείνῃ τὴν τῶν πατέρων ἱστορίαν μέ-
χρι τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος, μετετύπωσε μετῴ-
τινων βελτιώσεων, τὸ προδημοσιευθὲν μέρος, ὡς τό-
μον πρῶτον συγγραφῆς ἐκτενεστεράς.

Διζιρεῖται δὲ ὁ τόμος οὗτος εἰς τέσσαρα μέρη, ὧν
πρῶτον ἢ εἰσαγωγή. Ἐν τούτῃ δρίζεται, ὅτι ἡ ἐ-
πιστήμη ἢ καλουμένη φιλολογικὴ καὶ κριτικὴ ἱστο-
ρία τῶν ἀγίων πατέρων, εἶναι ἡ βοηθητικὴ ἐκείνη τῆς
θεολογίας ἐπιστήμη ἢ διδασκασα τοὺς βίους τῶν ἱε-
ρῶν τῆς ἐκκλησίας ἀνδρῶν, καὶ ἐξετάζουσα τὰ συγ-
γράμματα αὐτῶν, καὶ ἀναπτύσσουσα τὴν ἐν αὐτοῖς διδα-
σκαλίαν. Ἐπειτα ἐξηγεῖται διατὶ καὶ τίνες λέγονται κα-

έρει της εκκλησίας· διότι ἡ τιμὴ αὐτὴ δὲν ἀπεδόθη εἰς πάντα ἐκκλησιαστικῶν συγγραφεῶν ἀνεξαίρετως, ἀλλ' εἰς ἐκείνους μόνον παρ' οἷς συνέτρεξαν αἱ τέσσαρες ἐξῆς ιδιότητες· ἔξοχος παιδεία, ἀγιότης, ἡ συναίνεσις τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀρχαιότης. Ὅθεν πολλοὶ καὶ ὀνομαστοὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς δὲν συναριθμοῦνται μετὰ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀπλῶς καλοῦνται συγγραφεῖς τῆς ἐκκλησίας, οἷον Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Ἰριγένης, ὁ Τερτυλλιανός, Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου καὶ ἄλλοι. Οὐδὲν ἤττον ὁμοίως ἡ ἐπιστήμη πραγματεύεται καὶ περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, καθὼς ἐπιστήμων τῆς ἐκκλησίας ἀνδρῶν. Τελευταῖον ἡ εἰσαγωγή διαλαμβάνει τινες περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἔγραψαν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Γερωνύμου, ὅστις πρῶτος διενόηθη νὰ συντάξῃ ἰδίᾳ χριστιανικὴν φιλολογίαν, μέχρι τῶν νεωτάτων.

Ἔπονται δὲ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αἱ ἰδίαὶ περὶ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας αἱ πραγματεῖαι· καὶ πρῶτον αἱ περὶ τῶν τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος, οἵτινες καὶ Ἀποστολικοὶ πατέρες καλοῦνται, ὡς ἄμεσοι τῶν ἀγίων Ἀποστόλων μαθηταὶ καὶ διάδοχοι. Εἶναι δὲ οἱ Ἀποστολικοὶ αὗτοι πατέρες ἑπτὰ· Κλήμης, ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, Βαρνάβας, Ἐρμᾶς, Ἰγνάτιος, Πολύκαρπος, Παπίας καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. Μετὰ ταῦτα ἔρχονται οἱ πατέρες τῆς 2^{ης} ἑκατονταετηρίδος, τὸν ἀριθμὸν 31, καὶ ὕστερον αὐτῶν, οἱ τῆς 3 ἑκατονταετηρίδος, τὸν ἀριθμὸν 35. Αἱ περὶ τῶν γνωστοτέρων καὶ ἐπιφανεστέρων ἐξ αὐτῶν πραγματεῖαι εἶναι ἀκριβίσταται καὶ περιλαμβάνουσι, α) τὸν βίον, β) τὰ συγγράμματα, γ) τὴν διδασκαλίαν, δ) τὰς ἐκδόσεις. Ἐννοεῖται ὅτι τοιαύτην ἕκτασιν δὲν ἔχουσιν ἅπασαι αἱ πραγματεῖαι, ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινες τῶν πατέρων, περὶ ὧν ὀλίγαι ἀπλῶς λέξεις ἐρρέθησαν, διότι ὁ βίος αὐτῶν εἶναι ὅλως ἀγνωστος καὶ τὰ συγγράμματα ἀπωλέσθησαν.

Τὸ περὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ τῆς διδασκαλίας μέρος εἶναι πληρέστατον, διότι οὐ μόνον ἡ γνησιότης ἑκαστοῦ ἐξετάζεται ἐπιμελῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐν πλάτει ἐκτίθεται, παρατιθεμένων συνήθως πολλῶν ἐν πρωτοτύπῳ περικοπῶν, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύομεν, ὅτι πολλοὶ καὶ εὐλαβίστατοι χριστιανοὶ θέλουσιν θεωρῆσαι ἑαυτοὺς ἐκπληρώσαντας τὸ περὶ τὴν σπουδὴν τῶν πατέρων καθῆκον αὐτῶν, ἐὰν ἀναγνώσῃ μετὰ προσοχῆς τὴν προκειμένην βιβλίον. Οἱ δὲ βίοι ἦσαν, νομιζόμεν, ἐνίοτε ἐπιδεκτικοὶ πλειοτέρως τινὲς ἀκριβολογίας καὶ ἀνυπόστατος, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ αἱ σωζόμεναι περὶ τῶν πατέρων τούτων εἰδήσεις, εἴτε ἀκριβεῖς, εἴτε μὴ χαρακτηρίζουσι τὴν κατάστασιν τῶν γνώσεων καὶ τῶν πνευμάτων κατὰ τὴν ἀσφαῖ ἐκείνην ἐποχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ εἰς διευκρίνησιν φιλολογικῶν ζητημάτων συντελοῦσιν. Ὁ συγγραφεὺς λ.χ. ὁμιλῶν περὶ τῆς πολυθρύλλητου συγχύσεως ἧτις ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐπεκράτησε μετὰ τὸ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τοῦ καὶ ἐν τῇ 3 ἑκατονταετηρίδι μαρτυρήσαντος πρώτου ἐπισκόπου τῶν Παρισίων, Διονυσίου καὶ τούτου τὸ ὄνομα περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι ὁ ἀββᾶς Ἰλδουίνος ἐπεχείρησε, κατὰ τὴν ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα, πρῶτος ν' ἀποδείξῃ τὴν μετὰ τῶν δύο ἐπισκόπων ταυτότητα, παραλείπει δὲ νὰ σημειώσῃ ποῦ στηριζόμε-

νος ὁ εἰρημένος ἀββᾶς προέτεινε τὴν γνώμην ταύτην, ἐνῶ ἐκ τῶν ὑπὸ τούτου μνημονευομένων πηγῶν ἡ ἐπιστολή ὑποτιθεμένου τινὸς Ἑλληνος χρονογράφου, Ἀριστάρχου καλουμένου, εἶναι περίεργος, οὐ μόνον ὡς ἀρχαιοτάτη ὁμολογουμένη, καὶ καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας τῶντι μεταφρασμένη ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περιεχομένην ἐν αὐτῇ ἀλλόκοτον περιγραφὴν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς πόλεως κειμένης εἰς τὰ σύνορα τῆς Θράκης καὶ τῆς Λακεδαιμόνος! περιωνύμου δὲ διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς βασιλεῖς Κέκροπα καὶ Μένανδρον, ἐτι δὲ καὶ ὡς πατρίδος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, διερρημένης, δὲ εἰς 5 τμήματα· 1, τοῦ Χρόνου, 2, τὸ Θρακικόν, 3, τοῦ Ποσειδῶνος, 4, τοῦ Ἄρεως, 5, τοῦ Ἑρμοῦ· ὅπου ὁ τρόπος τῆς γραφῆς τῶν ὀνομάτων Ἑρμῆς καὶ Ἄρης, οὕτω πως ἔχων, Ermis, Aris, προσεπιμαρτυρεῖ τὴν ἡμετέραν προφορὰν ἐτι ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνάτης ἑκατονταετηρίδος ἐπικρατοῦσαν. Πρὸς τούτοις, ἐκ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐταύτισε τοὺς δύο Διονυσίους μόνος ὁ Μεθόδιος, ἀλλὰ καὶ ὁ Μιχαὴλ Σύγγελος καὶ ὁ Συμεὼν Μεταφραστής, ἐκτὸς δὲ τῶν νεωτέρων Μηναίων καὶ τὸ ἀρχαῖον Συναξάριον, τὸ ὁποῖον συμβιβάζει τὸν ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον τοῦ Ἀρεοπαγείου μετὰ τῆς εἰς Γαλατίαν παρείας, ἱστοροῦν, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος μετὰ τὴν ἐνταῦθα ὀλοκαύτως αὐτοῦ, παρῆλθεν εἰς τὰ ἑσπέρια, ὅπου πολλὰ θαύματα ἐπιδειξάμενος, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν καὶ ὑποδεχθεὶς αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐβάδισεν οὕτω ἐν διαστήματι δύο μιλίων, μέχρι τοῦ ἀγίου Διονυσίου κτλ. Σημειωτέον ἐπὶ πάντιν ὅτι ὁ Βέδας ἐν τῇ Ἑρμηείᾳ τῆς Ἀποστολικῆς ἱστορίας, ἐσύγχυσε τὸν Ἀρεοπαγίτην μετὰ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἑκατονταετηρίδι ἀκμάταντος ἐπισκόπου Κορινθίων, Διονυσίου ἐπίσης καλουμένου, περὶ οὗ ἡ ἀνά χειρας βίβλος ἐν σελ. 282, περὶ δὲ τῆς εἰς Γαλατίαν παρόδου ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος θεολόγος οὐδὲν διαλαμβάνει.

Ἄλλ' αὗται καὶ τοιαῦται μικραὶ παρατηρήσεις δὲν ἐλαττοῦσι βεβαίως τὴν πολλὴν τῆς προκειμένης συγγραφῆς ἀξίαν, γεγραμμένης ἄλλως καὶ εἰς γλῶσσαν καθαρὰν, καὶ ἄκριβη, καὶ ὅλως πρέπουσαν τῇ ἱερότητι τοῦ ἀντικειμένου.

...

Σειρὰ εἰδικῆς διδασκαλίας τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ Πυροβολικοῦ, ὑπὸ Λε-Σέκου τοῦ Κρέσσου, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γρηγορίου Ἀ. Χαντζέρη, ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πυροβολικοῦ.

Οἱ Κύριοι ὑπαξιωματικοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ λαμβάνοντες ἀνά χειρας τὸ δι' αὐτοὺς συγγραφέν βιβλίον τοῦτο, πρέπει βεβαίως νὰ συναισθάνωνται μεθ' ὑπερηφανείας τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀξίαν, καὶ νὰ φιλοτιμῶνται νὰ δικαιώσωσι τὰς πρὸς αὐτοὺς ἀξιώσεις ἃ, τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὑποδεικνύει. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν μὲν, ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἑαυτοὺς σεβόμενοι, καὶ τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν ἀληθῶς ἐννοοῦντες, δὲν θέλωσιν ὀκνήσει εἰς τὴν μελέτην τοῦ πολυτίμου οὗτου ὁδηγοῦ, ὅστις θέλει τοὺς καταστήσει ἀσυγκρί-

τως ἰκανωτέρους εἰς τῆς πατρίδος τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐραμίλλους τῶν ὁμοταγῶν των ἐν τοῖς μᾶλλον πεφωτισμένοις στρατοῖς τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ φρονούμεν συγχρόνως ὅτι εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν εἰς τὰ τεύματα, ἰδίως τὰ τῶν τεχνικῶν λεγομένων ὀπλων, συνιστῶντο σχολεῖα, ἐν οἷς οἱ ὑπαξιωματικοὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν ἀνωτέραν αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν. Τῆς πειθαρχικῆς ἀλύτσεως εἰς τῶν σπουδαιοτάτων κρίκων εἶναι ὁ τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ ὡς εἶναι ἀνάξιον τοῦ ὀνόματος τακτικοῦ στρατοῦ σμήνος ἀνθρώπων βυδίζοντων μόνον καὶ στρεφομένων μηχανικῶς κατὰ μίαν διαταγὴν, ἂν δὲν προΐστανται αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἔμπειροι, οὕτω καλὸς στρατὸς δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῆ ὁ μὴ ἔχων καλοὺς ὑπαξιωματικούς. Διὰ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἐνεργεῖ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ στρατιώτου, καὶ κακοὶ ὑπαξιωματικοὶ ματαιοῦσι πολλάκις καὶ τοῦ μὲν τὴν φρόνησιν καὶ τοῦ δὲ τὴν ἀνδρείαν. Ἐπειτα ὁ ὑπαξιωματικὸς τιμᾶται πολλάκις ἀποτελλόμενος ὡς ἀρχηγὸς ἀποσπάσματος, καὶ τότε τῷ ἀνοίγεται φάδιον ἐφ' οὗ ἡ δάφνην νὰ δρέψῃ, ἢ αἰτιγύνην νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ γίνῃ ἴσως αἰτίας νίκης ἢ ἥττας. Τοῦ Πρωσικοῦ στρατοῦ τὸ μέγιστον ἐγκύβημα καὶ ἡ πρωτίστη δύναμις συνίσταται εἰς τὴν ἰκανότητα τῶν ὑπαξιωματικῶν του, καὶ ὁ Ναπολέων αὐτῶν τὴν μόρφωσιν πρὸ πάντων περὶ πολλοῦ ἐποίηστο. Τὸ σχολεῖον δὲ τοῦτο οὐ μόνον εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς θέλει εἶσθαι χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἀξιωματικούς, αἵτινες, συναισθανόμενοι ὅτι ἐκπληροῦσι καθήκον πατριωτικόν, καὶ τὰ μέγιστα συμβαλλόμενον εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν δόξαν, τῶν προθυμότερον θέλουσι ἀναδειχθῆ αὐτῷ, καθ' ὅσον θέλει τοῖς δίδει ἀφορμὴν νὰ ἐγγυμναζῶνται καὶ ἐμπεδῶνται εἰς τὰς γνώσεις ὅσας ἀπέκτησαν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ Σχολὴ αὐτὴ θέλει ἐξακολουθῆ ἐκτείνευσσιν τὴν ἀξιολογὸν τῆς ἐνεργείας ἐκτὸς ἑαυτῆς, καὶ ἐπιπαντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Γνωρίζοντες μάλιστα τὰς ἐμβριθεῖς ἐν αὐτῇ γινομένης σπουδᾶς, καὶ τὴν βᾶσιμον στρατιωτικὴν παιδείαν ἧς μετέχουσιν οἱ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενοι ἀξιωματικοὶ, πεπεισμεθα ὅτι δι' ἐλαχίστων βελτιώσεων δύναται νὰ ἐκτείνῃ πολὺ εὐρύτερον τὸν κύκλον αὐτῆς, καὶ νὰ καταστῆ ἐστὶα τῆς μορφώσεως τῶν στρατῶν οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐκ τῶν ἀνεξαρτήτων χριστιανικῶν λαῶν τῆς ἀνατολῆς.

Ἀπόδειξιν δὲ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κέκτηται ἀξιωματικούς ἰκανοὺς νὰ δικαιώσωσι τὴν ἀξίωσιν ἡμῶν ταύτην, προτείνομεν αὐτὸν τὸν μεταφραστὴν τοῦ παρόντος συγγράμματος ὅστις διὰ τῆς ἀκαμάτου φιλοπονίας του, διὰ τῆς παιδείας, καὶ διὰ τοῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, τιμᾶ αὐτὸν καὶ διατελεῖ εὐποιῶν τὴν πατρίδα του. Ἡ ἐκλογή τοῦ συγγράμματος ὁ μετεγλώττισεν ἀποδεικνύει ὅτι μετὰ πολλῆς κρίσεως ἀκτιμᾶ τὰς ἀληθεῖς τοῦ στρατοῦ ἀνάγκας, καὶ ὀρθῶς ἐννοεῖ ποῖαν θέσιν πρέπει νὰ κατέχῃ ἐν αὐτῷ ὁ ὑπαξιωματικὸς. Ἡ δὲ μετάφρασις αὐτῆ, δεικνύει ἄνδρα ἐγκύβαντα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς

ὀνοματοποιίας του, ἐπιτυχέστατον, εἶναι νέος πλουτισμὸς τῆς γλώσσης διὰ λέξεων αἵτινες ἐν ἀρχαίαις συγγραφεῦσιν ἀμετάλλευτοι καὶ ἀπαρατήρητοι, ἐπρεπευοῦτως εἶπειν ἄνευρεθῶσι δι' ἀνασκαφῆς. Μία δὲ μόνη ἐπικρίσις ἤθελεν ἴσως μᾶς ἐπιτραπῆ, ἣτις ἐν γένει, τὸ λέγομεν ἐκ προσιμίων, εἶναι ἔκαινος καὶ αὐτῆ, ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως, ἀκριβεστάτη οὔσα καὶ ἀμεμπτος, ἴσως διὰ τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τοῦ βιβλίου, διὰ τοὺς ἀναγνώστας εἰς οὗς ἀποτείνεται, καὶ ὧν οἱ πλεῖστοι δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχωσι πολλὴν κλασικὴν προπαιδείαν, ἀρχαίζει πῶς ὑπὲρ τὸ δεόν. Εἶναι ὁμῶς ἀληθὲς ἀφ' ἑτέρου ὅτι τὸ πλῆθος τῶν τεχνικῶν λέξεων ὧν εἶναι ἀναγκαίως ἀνάπλευς, ἤθελε τὴν καταστήσει ὅπως ἐῖποτε δυσνόητον εἰς ἕκαστον μὴ μεμυημένον.

ΠΛΑΣΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς τῶν *Συζητήσεων* περιέχει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 27 Ἰουλίου — 8 Αὐγούστου — τὰ ἐφεξῆς:

Ἡ Ἀναγέννησις τῆς Ταυρασίας (τοῦ Τουρίνου) ἐδημοσίευσεν εἰδῆσιν συγκινήσασαν τὴν περιέργειαν τῶν σοφῶν· διεκοίωσεν ὅτι σπουδαιοτάτη ἀνακάλυψις πολλῶν χειρογράφων καὶ ἀποσπασμάτων χειρογράφων Ἑλληνικῶν, περιεχόντων συγγραφαὶς κλασικῶν Ἑλλήνων ἀπολεσθείσας, λείψανα πολλῶν τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους, ὡς καὶ διαφόρους γραφαὶς τῶν κειμένων τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, ἐγένετο τὸ 1848 ἔτος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Κ. Σιμωνίδου. Ἐπόμενον ἦτο τοιαύτη ἀνακάλυψις νὰ διαγίρῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν. Ὁ Κ. Σιμωνίδης ὀρωτηθεὶς ἐπέδειξε τεμάχια ἢ μᾶλλον λωρία περὶ μηνῆς, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι στίχοι τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Ὀμήρου, ἅτινα ἐφαίναντο ὅτι διεσχίσθησαν ἀπὸ τῶν περιθωρίων πλατέων πεκαλιωμένων τινῶν εὐχολογιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν κείμενον τοῦ Ἡσιόδου τὸ παρουσιασθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Σιμωνίδου, ἦτο ἀπαράλλακτον τῷ ἐκδοθέντι ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Γάουχιντς, ἡ δὲ μίμησις τῆς ἀρχαίας ὀρθογραφίας καὶ τῆς ἀρχαίης γραφῆς καὶ ἀτελής καὶ μὴ ἀκριδής, συνελήφθη ἀμέσως ὑποψία δόλου. Ὁ Κ. Σιμωνίδης διεχυρίθη τότε ὅτι ἐτυχοφαντεῖτο, καὶ ἐτύπωσεν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα συγγραμμάτων Ἑλληνικῶν καὶ συγγραφέων ἀγνώστων, ἅτινα κατεκρίθησαν ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὡς ὑποβολιμαῖα. Ὁ Κ. Σιμωνίδης ἠθέλησε νὰ ἀντεῖπῃ ἄλλ' ἢ *Πανδώρα*, σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσίευσεν διατριβὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας Κ. Ραγκαβῆ, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως ὅτι ὁ Κ. Σιμωνίδης ἠθέλησε μὲν νὰ ὀρνή ἄλλος Μάκκερσων, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀδέξιον τῶν ἀγώνων αὐτοῦ, ἐπρόδωκε τὴν δολίαν αὐτοῦ πρόθεσιν. Καὶ ὁμῶς ὁ Κ. Ραγκαβῆς φρονεῖ ὅτι ὁ Κ. Σιμωνίδης ἀνεκάλυψε χειρόγραφα τινὰ τοῦ μεσαίωγος, δι' ὃ καὶ ἐξέφρασε τὸν φόβον μὴ, ὡς ἀδυνατῶν